

GAUDIUM AUDITE SILETE

Časopis smíšeného pěveckého sboru Gaudium Praha

Rok 2011

Číslo 2

Blíží se konec roku

V jedničce Audite jsme se rozloučili na začátku července při koncertě v Betlémské kapli, uspořádaném ve vzpomínce na jednu z tragických událostí naší historie - upálení Mistra Jana Husi.

Za necelý měsíc poté se opět sbor sešel na již skoro tradičním letním soustředění. Tentokrát se konalo ne příliš daleko od místa soustředění loňského. Hostitelem tedy byla opět Šumava, Železnou Rudu však vystřídala Hojsova Stráž, ve které je kostelík s nádhernou akustikou. Ten nás vloni nadchl při koncertu, který si od nás vyžádala zdejší společnost, starající se o letní koncertní uspokojení místního obyvatelstva i prázdninových hostů. Protože jsme vloni slíbili tento koncert uskutečnit i v letošním roce, zvolili jsme i pro letní soustředění na zdejším zámku, upraveném v turistickou ubytovnu. Ten nám poskytl i možnosti zkoušek. Kromě již zmíněného zdejšího koncertu, jsme uskutečnili v rámci soustředění i další koncert na hradě v Klenově.

Nutno říci, že oba koncerty nás poněkud zdržely od úkolů, které jsme si pro soustředění vytyčili. Jednak bylo nutno vypilovat zbytek skladeb, plánovaných k dokončení nahrávky profilo-

vého CD, jednak jsme chtěli konečně začít nacvičovat několik operních sborů Verdiho a Bizeta, se kterými chceme uskutečnit koncert společně se sborem ČVUT v listopadu a prosinci.

A i když se všechny plánované úkoly nepodařilo zcela splnit, určitě se podařilo dosáhnout druhého cíle těchto soustředění - sblížení účastníků, tedy členů sboru, na což po hříchu nebývá během hlavní sborové sezony dostatek času.

Začátek školního roku - tedy první řádné zkoušky byl proto věnován dokončení nesplněných úkolů z léta, a proto hned

za čerstva jsme opět v propůjčeném Michnově paláci dokončili nahrávku zbytku z plánovaných skladeb pro CD.

Ale tím jsem trochu předběhl jednu z menších událostí. Menší proto, že se jí účastnila jen menší část sboru, tedy ta, která si dosud říká Skupinka. Ta obohatila jednu ze mší, konaných v kostele U Klimenta, provedením Gounodovy mše, a to hned na začátku září, konkrétně 4. dne tohoto měsíce.

Následovalo další soustředění v Dobronicích, kde už jsme se naplno zakousli do zmiňovaných operních sborů - ale také do dokončení nácvičky krásné Fibichovy mše Missa brevis. S tou nás čekalo na začátku října nesmírně lákavé provedení. Uskutečnilo se totiž ve stánku pro Čechy snad nejvýznamnějším - v chrámu sv. Víta na Pražském hradě. Okamžik tohoto koncertu se v toužebném očekávání rychle přiblížil. Nejprve se uskutečnila v sobotním odpoledni veřejná zkouška, a to při nepřerušném provozu chrámu pro návštěvníky hradu, pro které to jistě byl nečekaný zážitek, a následující den potom vlastní provedení v rámci pravidelné nedělní ranní bohoslužby. Dle posluchačů z řad příbuzných, přátel a známých byl zážitek z poslechu našeho provedení velmi dobrý. Provedení mše bylo jakýmsi zakončením letních sborových aktivit.

Také aktéři Prodané nevěsty z řad Gaudia začátek nové sborové sezony neprozaháleli. Místo plánovaného provedení v Brandýse nad Labem, které se mělo uskutečnit hned na začátku září, ale organizátoři ho odvolali, se uskutečnila celodenní opakovací zkouška v Toušeni. První zářijové vystoupení se uskutečnilo až 15. září před zcela vyprodaným hledištěm (430 diváků) v budově historického Adalbertina v Hradci Králové. Přítomen byl i hejtman Východočeského kraje. Prvního října následovalo další představení v sokolovně městské části Skvrňany na kraji Plzně. Zde se moc s propagací nevyznamenal pořadatelé - sál byl téměř poloprázdný. Vynahradiťo to však třetí podzimní vystoupení, konané v městském divadle v Turnově. Nádherné divadélko, naplněné do posledního místečka - i četné přístavky musely být - vytvořilo skvělou atmosféru. Ta vždy zpětně vyvolá i nádherný prožitek a tím i nadšené výkony všech aktérů. Tímto vystoupením však letošní maratón provedení Prodané skončil. Zvýšená aktivita předvánočního období ve hře zúčastněných souborů nedovolila již najít termíny vhodné pro všechny účastníky.

V Šilhán

Neplánovaný a také trochu netradiční koncert.

Stává se občas, že se náhle vynoří požadavek na účinkování našich těles (celého sboru, nebo skupinky). To na jedné straně potěší, na druhé straně poněkud brzdí možnosti nácvičku, zvláště když se vyskytne v období dosti programově nabitým, jakým je právě letošní podzim i začátek zimního období.

Jedním z náhlých požadavků byla prosba šéfky Ústřední školy Sokola Dr. Jurčičkové na náhradu do Michnova paláce připraveného večerního programu při setkání sokolských zasloužilých seniorů. Stalo se totiž, že ten původní, kterým mělo být setkání s významnými sportovci minulosti (pozvaná např. Dana Zátopková), se z různých důvodů nemohl uskutečnit. Tato prosba se dala těžko odmítnout, protože právě díky žadatelce jsme mohli nedávno bez finanční náhrady využít krásné prostředí Michnova paláce na dokončení nahrávky našeho CD. Program se měl uskutečnit v sobotu večer a my jsme se o tom dozvěděli ve středu dopoledne. Štěstím bylo, že jsme měli ještě večer zkoušku, na které jsme teprve zjišťovali časové možnosti jednotlivých hlasů. A i když se nemohl zúčastnit sbor celý, obsazení hlasů pro sobotní koncert se ukázalo přijatelně vyrovnané. Oříškem bylo také sestavení programu, protože očekávané publikum by asi příliš příznivě nepřijalo námi v současné době preferované a tudíž mnohem více nacvičované skladby klasiků vážnější hudby. Bylo tedy třeba trochu oprášit naše „hity“ počínaje Martinem (Už ho vedou, Martina) a konče spirituály. Mnohé skladby „lehčího“ charakteru, delší dobu neprovozované, však už nebylo možné z časových důvodů provést, neb jsme si vědomi, že žádnému publiku, byť třeba i méně umělecky náročnému, nechceme být po stránce profesní dokonalosti nic dlužni. A tak to vypadalo, že půjde o minikoncert v délce cca půl hodiny.

Skvěle v tomto případě vyzněl Zdeny nápad doplnit koncert, sestavený ze skladeb, které jsme byli schopni zazpívat s poctivou náročností i bez předběžné přípravy, na kterou už nebyl čas, známými písničkami, doprovázenými našimi „taborákovými“ umělci s kytarami (Bohdan Maslowski, Vláda Duchoň, Milan Špale), s ukulele (Ota Vagner), ale také s pilou (Jirka Míček) a basou, kterou sem na zádech přitáhl a tramvaj přivezl Milan Špale. Zazněly tak písničky semaforové, Ježkovy, písně let šedesátých i novější - ty které si zpíváme, když se jednou za čas sejdem také jinak než na zkouškách.

A protože publikum bylo z věkové kategorie, která většinu zpívaného dobře znala, přijalo tuto improvizaci s nadšením, zpívalo s námi tak ochotně, že nás bezmála po dvou hodinách téměř ani nechtělo pustit domů. Až teprve připomínka organizátorů, že budou brzo ráno vstávat na rozcvičku, ukončila krásný večer.

V. Šilhán

Milí moji kamarádi

Je tomu pět let a kousek, co jsem našla na internetu smíšený sbor Gaudium. Stal se zážrak. Ve svých padesáti letech jsem poznala najednou padesát (nebo kolik vlastně) kamarádů! Zpívám strašně ráda prakticky od narození a lze jen doufat, že se to dá i poslouchat. (Ve sprše mi to jde fakt dobře).

Ve srovnání se zakladateli sboru je těch pět let jen krátký čas, ale pro mě je to krásný úsek života. No a protože život, jak jistě mnozí z vás potvrdí, není jen samý zpěv a radovánky, stalo se mi to, co se občas lidem stává. Přišla nemoc. Strašák, nemoc, na kterou se umírá. No jo. Z malé bouličky se vyklubala pěkná potvora. Když vám řeknou, pravda šetrně, že máte rakovinu, dostane vás to do kolien. Mně se ani nechtělo žít. Pak jsem si ale řekla, že to nemůžu udělat mým nejbližším a spoustě mých kamarádů! Protože už když jsem ležela v nemocnici a nevěděla, co mi vlastně je, dostala jsem tolik zpráv a tolik krásných slov se na mě sypalo, že to prostě nešlo jen tak zabalit. Moji milí gaudiáci, ani nevíte, jak moc jste mi pomohli a jak moc mi pořád pomáháte! Já vím, jsem někdy trochu hubatá, všechno na sebe vykecám, možná tím lezu občas na nervy, ale každý jsme nějaký. Já mám náš sbor strašně ráda, zpívání je

můj život, ale bez vás, ostatních kamarádů, by to nešlo. Pod sprchou si zpívat, to už není ono. To je jako psát jen do šuplíku...

Když jsem přišla poprvé po delší době na zkoušku a vy jste mě tak krásně přivítali, zapoměla jsem na chvíli, že jsem nemocná. Když jsme pak zpívali Sokolům v Michnově paláci, byla jsem po dlouhé době šťastná.

Moje nemoc je, doufejme, na cestě k vyléčení, aspoň všechna vyšetření tomu, zdá se, nasvědčují. Jen trochu toho ozáření mě čeká. Vypadá to, že aspoň bitva je vyhraná, i když válka asi ještě ne. Za to, že je mi dobře a že snáším osud snáz, než je obvyklé, vděčím vám. Všem. Protože zastávám názor, že chválit, děkovat a být vděčný za každý projev přízně a lásky se nejen má, ale že se to musí, chci vám zkrátka říct: děkuju a jsem vděčná za každou chvíli mezi vámi, v našem smíšeném sboru Gaudium!

VERDI, PUCCINI, BIZET

Marie Dolejší

Na jaře bylo Gaudium osloveno pěveckým sborem ČVUT s tím, že symfonický orchestr ČVUT chystá operní koncert a zda bychom mohli společně s nimi nacvičit sbory z oper a s orchestrem je pak společně zazpívat. Byla to lákavá nabídka, operních sborů pár umíme a příležitostí zazpívat si s orchestrem má Gaudium pomálu.

Jedna z prvních informací byla ovšem taková, že z našeho repertoáru nevyužijeme s výjimkou sboru Židů nic, pan dirigent má svou vizi a naše věci se mu do ní nehodí. Musíme tedy nacvičit všechno.

Těsně před prázdninami jsme dostali nové noty, ale moc času na ně nezbylo, protože jsme se připravovali na vystoupení u příležitosti výročí upálení Mistra Jana Husa, a tak studium operních kusů bylo naplánováno na letní soustředění.

V Hojsově stráži jsme však strávili spoustu času přípravou na koncerty, které byly v době soustředění naplánovány, a tak na věci studované ho moc nezbylo. také bylo nutno pilovat Fibichovu mši, jejíž provedení se chystalo na začátek října, takže opery zase moc prostoru nedostaly. Nicméně sbor dělnic z Carmen už začal nabývat určité obrysy.

Po prázdninách jsme opět dělili čas mezi Fibicha a opery a plánovali, že maximální intenzitu jim dáme na podzimním soustředění.

To se konalo v Dobronicích u Bechyně, ve výcvikovém středisku Univerzity Karlovy. Přesto, že na rozdíl od předchozího roku, kdy nám celé soustředění propršelo, bylo krásně a sluníčko svítilo od rána do večera, kdy ho vystřídala záplava hvězd, Gaudium doslova dřelo. Tedy to torzo, které do Dobronic dorazilo – spousta lidí na soustředění tak nějak zapoměla, naplánovala si něco jiného (nebo jí bylo naplánováno, většina za to jistě moc nemohla), prostě nás tam bylo málo. Provedení Fibicha se blížilo, takže jsme s Vládou „leštili“. A kromě toho jsme ve velkém najeli na opery. „Toreador“ a „La fumée“ z Carmen, „Zingarelle“ a „Matadoři“ z La Traviata nám zněly v hlavě od rána do večera. V neděli po obědě jsme dokonce měli pocit, že už nám to docela jde. Jenže tady byla ještě ta nahrávka, kterou nám Zde-

Zkouška v chrámu sv. Víta

na s Vládou pustili a na které byly ty naše kusy v takovém tempu, které bylo naprosto nedostížné.... A ještě jedna věc nám kazila náladu - jak ty texty vůbec dostat z pusu, když skoro každé slovo se čte jinak, než je psáno, lépe řečeno spíše jejich vzájemné svazování způsobilo, že psaný text byl v podstatě k ničemu.

V Praze po návratu ze soustředění nabraly přípravy velké otáčky. Každé úterý mimořádné zkoušky - muži, ženy, muži, ženy. Nutno ale říct, že na středních společných zkouškách se jednotlivé kusy začaly „vylupovat“ a že i to tempo nahrávek, podle kterých jsme se snažili učit, se poznenáhlu „zpomalovalo“, začínali jsme stíhat. A po tomto „maratónu“ přišla společná zkouška se sborem ČVUT. Vyšlo najevo, že asi dvě věci udělali jinak než my, co se týče obsazení hlasů, a tak se muži z Gaudia museli rychle doučit kousek z Carmen, naopak ženy si svou účast na začátku Toréadora odpustily. Kromě sbormistra Steyera na tuto společnou zkoušku přišel i dirigent symfonického orchestru ČVUT Lukáš Kovařík. Byl to velmi mladý muž, který působil velmi cílevědomě a připraveně. Nějaký čas před touto zkouškou jsem hledala na internetu nějakou informaci o programu našich operních koncertů a místo

toho jsem našla rozhovor s tímto dirigentem. Mimo jiné tam na sebe prozradil, že „ujíždí na Verdiho operách“. Teprve později jsme měli poznat, co to znamená.

A přišla první zkouška s orchestrem. Těžko se to píše, ale zkouška začala nám všem dobře známým sborem z Nabucca - „Va, pensiero“. Všichni jsme ho zpívali mockrát, ale tentokrát jsme nedokázali nastoupit. Orchester totiž skoro nehrál a podle toho, co zbylo, se nastoupit nedalo. Celkový dojem byl, že rychlé pasáže hrané forte hráli docela dobře, ale běda, když přišlo pomalé piano. Ale nelze kritizovat jen orchestr. Dirigentovy požadavky na sbory nebyly vždy akceptovány, takže bylo nutno třeba několikrát opakovat. Nakonec se dirigent tvářil, že jakž takž, ale my jsme ze zkoušky odcházeli velmi nesví. Mnozí dokonce litovali, že na koncert pozvali tolik známých. Oproti původnímu rozpisu byla před koncertem vypsána ještě jedna zkouška s orchestrem a pak nastaly dva dny D.

Koncerty se stejným programem byly dva a následovaly hned po sobě v půli listopadu. První se konal v sále Martinů na HAMU a byl určen pro uzavřenou společnost jakési Společnosti pro elektrotechniku či co. Sál byl naplněn tak ze tř

čtvrtin a vzhledem k počtu účinkujících byl přibližně stejný počet lidí na pódiu i v hledišti.

A teprve na koncertě se plně projevila páně dirigentova hláška o ujíždění na Verdiho operách. Jeho dirigování ta slova plně potvrdila, přesně věděl, co chce, přesně to ukázal a sám si tuto hudbu užíval v maximální míře. Viděli to všichni. Co však málokdo chápal, bylo, že do programu byla zařazena Idyll z Wagnerova Siegfrieda. Bylo to totiž pomalu a piano, co to pro dotyčný orchestr znamenalo, viz výše.

Ale pojďme k našemu zpívání. Snad moje pocity sdílí i většina ostatních - zpívali jsme tyto operní sbory moc rádi nejspíš i proto, že díky intenzívním zkouškám jsme se to i jakž takž naučili. A díky atmosféře plné dirigentovy energie jsme si to moc užili a snad můžu říct, že se nám to povedlo.

Druhý koncert nás nasměroval do Betlémské kaple, byl určen pro širokou veřejnost a kaple byla překvapivě zaplněna do posledního místa. Program byl tedy stejný a provedení taky. Známí, kteří na koncert přišli, povídali, že se jim to moc líbilo, a dokonce byli překvapeni, protože tenhle koncert byl o dost jiný než naše koncerty obvyklé. Jen ten Wagner - i oni se

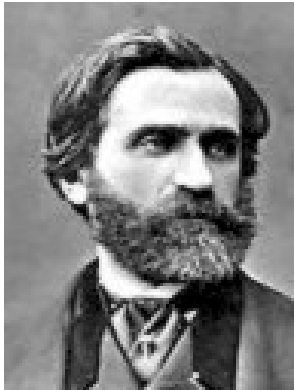
ptali, proč to v programu vlastně bylo...

Tak tedy tento operní maratón je za námi. Velké díky patří Zdeně a Vládovi, že je s námi nacvičili, a to na úkor svých vlastních plánů. A my budeme doufat, že sbory, s kterými jsme si dali opravdu velkou práci, se stanou součástí našeho běžného repertoáru.

A ještě Dobronice v obračkách:

Z galerie autorů našeho repertoáru

Giuseppe Fortunino Francesco Verdi (Josef Verdi) (10. října 1813 – 27. ledna 1901)

Narodil se v prosté rodině. Jeho otec, Carlo Verdi, byl venkovský hokynář a hostinský a matka, Luisa Verdi rozená Uttini, přadlena. Jeho prvním učitelem byl místní farář, který jej naučil hrát na varhany. Výrazného hudebního talentu chlapce si povšiml Antonio Barezzi, obchodník z blízkého Bussetu, který se stal jeho prvním mecenášem. Základní vzdělání získal v jezuitské škole v Bussetu.

Základy hry na hudební nástroje a kompozice dal Verdmu Ferdinando Provesi, maestro místní filharmonické společnosti (Società filarmonica). V roce 1832 skládal Verdi přijímací zkoušky na konzervatoř v Miláně. Zkoušky sice zdárně složil, ale přijat nebyl, údajně pro vysoký věk. Přesto již v Miláně zůstal a studoval kontrapunkt u Vincenza Lavigny, žáka Giovanniho Paisiella a cembalisty operní scény v divadle Teatro alla Scala. Odtud se datuje jeho hudební orientace převážně na hudbu pro divadlo.

V roce 1836 se Verdi oženil s dcerou svého mecenáše Margheritou Barezzi a stal se ředitelem hudební školy v Bussetu a vedoucím místního symfonického orchestru. Následující léta byla pro něj tragická. Jeho dvě děti, Virginie a Icilio, které se mu z manželství s Margheritou narodily, zemřely v útlém věku a v roce 1840 zemřela i jejich matka. Útěchu našel v tvrdé práci. Jeho první opera *Oberto, conte di San Bonifacio* byla provedena ve Scale 17. listopadu 1839 s poměrně dobrým ohlasem. Hrál se celkem čtrnáctkrát a to byl v té době na neznámého skladatele úspěch. Impresario divadla, Bartolomeo Merelli, mu proto nabídl smlouvu na dvě další opery. První z nich *Un giorno di regno* (*Jeden den králem*) nepřežila premiéru a on sám uvažoval o tom, že dráhu operního skladatele opustí. Zato druhá z nich, *Nabucco* (poprvé 9. března 1842), založila jeho slávu a s obrovským úspěchem se hraje dodnes na jevištích celého světa.

V rychlém sledu následovala řada dalších operních děl, z nichž většina úspěšně překonala zkoušku časem: *I Lombardi alla prima*

crociata (*Lombardané na první křižácké výpravě* - 1843), *I due Foscari* (*Dva Foscariové* - 1844), *Alzira* - 1845), *Giovanna d'Arco* (*Johanka z Arku* - 1845), *Attila* (1846), *Macbeth* (1847).

Ve věku 34 let byl již světově proslulým skladatelem a jeho opery se hrály nejen po celé Itálii, ale na všech světových scénách. Do stylu velké francouzské opery přepracoval svou starší operu *Lombardané*, která měla obnovenou premiéru v Paříži pod novým názvem *Jeruzalém* 26. listopadu 1847.

Úspěch umělecký přinesl i úspěch finanční, takže si v roce 1848 mohl zakoupit v blízkosti svého rodiště statek Sant'Agata, na kterém i sám hospodařil. Sprátelil se se špičkami milánské společnosti, byl zván do místních šlechtických salonů a při této příležitosti poznal i svou druhou životní družku, zpěvačku Giuseppinu Strepponi. Oženil se s ní až v roce 1859.

Opery *I masnadieri* (*Loupežníci* - 1847) a *Il corsaro* (*Korsár* - 1848) nedoznaly většího úspěchu. Bouři nadšení však vzbudila opera *La battaglia di Legnano* (*Bitva u Legnana* - 1849). Vznikla v roce italského povstání a byla jako revoluční opera i komponována. Strhující operní sbory, pro které byl nazýván „papá dei cori“ rozněcovaly v posluchačích vlastenecké nadšení. Verdi se stal symbolem Itálie osvobozující se z rakouské nadvlády. Lid ho nazýval „maestro della rivoluzione“ a jeho jméno bylo psáno jako vítězné heslo prvního krále sjednocené Itálie: V.E.R.D.I.= Vittorio Emanuele Re D'Italia.

Stal se i poslancem prvního italského parlamentu a na žádost hraběte Camilla Cavoura, prvního ministerského předsedy sjednocené Itálie, složil „Hymnus národů“ pro slavnostní otevření Světové výstavy v Londýně v květnu 1862.

Světový úspěch mu přinesl mnohá vyznamenání a řády v nejrozličnějších zemích světa. V roce 1859 se stal čestným občanem měst Parma a Bologna a členem Institute de France v Paříži. V roce 1874 byl znovu povolán do vysoké italské politiky a stal se členem italského senátu. V roce 1880 byl dekorován Velkým křížem italské koruny a o rok později byla jeho busta slavnostně vystavena ve foyer milánské Scaly. Čestné občanství mu udělila i města Milán (1886) a Řím (1893).

Následovalo neplodnější a nejslavnější období jeho života. Vznikla dlouhá řada oper, z nichž většina se stala trvalou součástí světového repertoáru: *Luisa Miller* (1849), *Stiffelio* (1850), *Ri-*

goletto (1851), *La traviata* (1853), *Il Trovatore* (Trubadúr - 1853), *Les Vêpres siciliennes* (Sicilské nešpory - 1855), *Simon Boccanegra* (1857), *Un ballo in maschera* (Maškarní ples - 1859) a *La forza del destino* (Síla osudu - 1862). Znovu pro Paříž přepracoval operu *Macbeth* (1865) a zkomponoval novou operu *Don Carlos* (1867).

Byl velkým obdivovatelem a přítelem národního italského básníka a spisovatele Alessandra Manzoniho. Když v květnu roku 1873 Manzoni ve věku 89 let zemřel, navrhl starostovi Milána, že složí Rekviem na Manzoniho počest, pokud město uhradí náklady prvního provedení. Koncert se konal u příležitosti prvního výročí Manzoniho smrti a přinesl nevídaný úspěch. V tomto díle nezapřel dramatického operního skladatele. Od vyjádření hlubokého žalu přešel k vrcholným dramatickým scénám. Podobnou odbočku ze své operní tvorby vykonal i pro svého dalšího přítele Gioacchino Rossiniho. Když Rossini 13. října 1868 zemřel, navrhl uctít jeho památku společnou kompozicí Rekviem, na níž by se podíleli přední italští skladatelé té doby. Pro tento projekt zkomponoval část *Libera me*. K realizaci celého díla však nedošlo a ani tento jeho příspěvek nebyl za jeho života nikdy proveden.

Ke slavnostnímu otevření Suezského průplavu vytvořil operu *Aida*. Termín otevření sice nestihl, opera měla premiéru v Káhiře až 24. prosince 1871, ale zato se stala egyptskou národní operou.

Následovalo poměrně dlouhé období zdánlivé nečinnosti až do roku 1887. Tím více ohromil posluchače svými dvěma závěrečnými díly na náměty vrcholných Shakespeareových dramát. V roce 1887 to byl *Otello* a o 6 let později *Falstaff*. Díla dokonalého dramatického charakteru dokazující, že téměř osmdesátiletý skladatel dokáže promluvit soudobým hudebním jazykem a stále vysoce převyšuje své současníky a napodobitele.

Své hudební dílo příznačně uzavřel třemi skladbami na nadčasové texty: *Stabat Mater*, *Te Deum* a *Ave Maria*. Jeho žena Giuseppina zemřela v roce 1897, on sám ji následoval 27. ledna 1901 a byl podle svého přání pochován v kapli Domova pro přestárlé hudebníky (Casa di riposo per musicisti) v Miláně, který sám vybudoval a financoval. Jeho pohřeb se stal mimořádnou událostí mezinárodního významu. Arturo Toscanini na jeho počest řídil devítisetčlenný sbor, který provedl strhující sbor zajatců z opery *Nabucco* "Va, pensiero, sull' ali dorate"

Celkem složil 28 oper.

Převzato z Internetu - Wikipedie

Přáníčka členům - jubilantům

JIŘÍ MÍČEK - prezident

Milý pane presidente,
jakou to jen máme kliku,
že právě Ty vedeš naši
Gaudiáckou republiku.

Hlas mohutný jak Tě zdobí!
Vždyť musí být velký um
o přestávce každé zkoušky
přervat celé Gaudium.

Těžké chvílky čekají Tě,
když přijedou sbory cizí,
když se řítíš na pódium
kytka v dlaních, srdce ryzí ...

Fanklub Tvé je skvělé dílo!
Kdepak bychom jenom byli,
kdybychom tu dnes a denně
sami sobě nefandili?

Jsi znám naší společností
co výtečný učitel
a sovětských počítačů
neúnavný krotitel.

Hrdinských Tvých činů řada
zapsána v Akademii.
Co pak muže více šlechtí
než boj s disky bulharskými?

No, a pak ve školních stěnách,
tam jsi nebyl pro legraci!
Je dobré mít prezidenta
co v životě sáh' na práci.

Šťastni jsme zde ve Tvé péči.
Jak nám ale bude až
opustíš své milé ovce
odjedeš do města Aš ...
(auf Deutsch sagt man vielleicht
Arsch)

Tak se taky trochu snaž!

Zatím jsi jen
prezidentem,
nespokojuj se
však s málem!
Nebude již tr-
vat dlouho.
zvolíme Tě
naším králem!

Zaspíváme, presidente,
kterou zvolíš, stůj co stůj.
Jenom jednu po nás nechtěj,
tu našú, Kde domov můj.

Přejeme Ti hodně zdaru
a šťastná léta Tvé vlády ...
(Není třeba svěžest ducha,
Ty jsi Jirko, věčně mladý).

Není těžké hezké přání
k výročí Ti vymalovat.
Těžké je, jak v správné míře
za všechno Ti poděkovat.

Za práci, kterou tu pro nás
tak nezištně vykonáváš,
s laskavostí Tobě vlastní
naše pole obděláváš ...

A co za to dostat můžeš?
Odměnou snad může být,
že pomáháš zas Gaudium
zpět na Radost proměnit.

Zpěv je naším velkým cílem,
ale Radost Božím dílem.
Zpěvem jsou zde srdce spjata,
ale Radost, ta ie svatá.

ROŠTA HAVLÍČEK - 80

Věkem snad úctyhodný kmet,
však duší stále ještě mlád.
Jistě každý vytuší hned,
o kom chceme dnes povídat.

Káru Gaudiáckou táhne
co sbor na pódiích stojí.
Zpěvem jeho duše mládne,
když svůj hlas s našimi spojí.

Pořád vesel, stále činný,
hlas má jemný jak slavíček,
může to být někdo jiný,
než-li náš Rosta Havlíček?

O strojích se učil z knížek,
elektrárny ho živily.
Naivní je, kdo myslí, že
mu k životu vystačily.

V světě širém jenom stěží
nadšenější je turista.
Kde památka která leží,
to vše Rosta zná dojista.

Ať na sever či horký jih,
v mapách vyzná se on skvěle,
také ve čtyřech jazycích
domluvit se může směle.

Dcera Hanka využila
tuhle vášeň i schopnosti,
výtečně to uplatnila
při zájezdech své Radosti.

Trasu turné naplánoval,
v tom ohledu je odborník,
při zájezdech pak fungoval
co průvodce i tlumočnick.

A protože tu Haničku
v Gaudiáckých altech máme,
nu, tak dneska ji trošičku
o tátovi zpovídáme.

Že tatínek turistou je,
už se tady řeklo. Sláva!
Vlaků, busů rychlé spoje
dobře a rád vyhledává.

V neděli za kuropění,
pro normální lidi půlnoc,
přetínal nám dětem snění
a hned bylo hlaholu moc:

“Takže prckové, vstávejte,
ale svižně, poklusem v klus!
No tak, rychleji, dělejte,
ujede nám autobus!”

České hory jsme poznali,
hrady, zámky, památníky,
častokrát jsme hudovali,
teď však chci říct: “Táto, díky.”

Divadla jsme měli rádi,
i koncerty v lásce máme.
Lístky nejsou? To nevádí,
my děti svou roli známe.

“Už je zcela vyprodáno!”
Trocha slzí, trocha pláče,
pořadatel - nevidáno
- pro přistavky rychle skáče.

Tatínkova přezdívka je,
možná všichni už tušíte ...
Medvěd pro všechny doma je.
Že se tomu nedivíte?

Ovoce a lesní plody
ty on vážně moc miluje,
maliny, taky jahody
rád sbírá i konzumuje.

Jako správný brtník má med
i náš táta velice rád,
a že rád spí jako medvěd
nemusím vám přec povídat.

Při chůzi on bývá stále
čilý jako ta rybička,
ale vsedě, nenadále
s chutí dává si šlofíčka.

Spal v tanku ve chvíli mezní,
když kanóny kol střílely,
při zkoušce však střelba nezní -
proč sbormistři z něj šileli?

Na zkouškách že Rosta dříme?
To je jenom klamně zdání,
my v tenoru všichni víme,
že se v úctě k notám sklání.

Ať do Tebe třeba buší:
"Rosto, nespí!" ... Jen nezoufej,
vždyť Tě tímto jenom ruší,
po svém do not se zahloubej.

Ty tu novou svou metodu
k dokonalosti dovádíš.
Nespíš. Ze svého pohledu.
Co se zpívá, vždy dobře víš.

Na koncertech pak slyšíme
Tvůj hlas dobře, všecičko znáš.
Všichni velmi dobře víme,
žádné chyby že neděláš.

Abys mohl i nadále
hudbu pořádně studovat,
chceme dneska v tomto sále
dárek Tobě upřímný dát.

Jsi náš vzácný tenor, a tak
dřív než půjdem na oslavu,
pocítíš-li spánku ... hudby atak,
kdy chceš, můžeš sklonit hlavu.

Text gratulace: Jan Širotek a Milan Špale

Recitace básně: Milan Špale, Hana Suchardová (roz. Havlíčková), Jan Širotek

Gratulace se uskutečnila 8.6.2011

ROŠŤO SBOHEM !

Ing. Rostislav Havlíček

Zemřel po těžké nemoci

v sobotu dne 12. listopadu 2011 ve věku
80 let.

Při smutečním obřadu mu Gaudium
zazpívalo skladby Napadly písně Ant.
Dvořáka a spirituál Deep River.

Smuteční rozloučení připravil a před-
nesl Milan Špale :

Vážený smuteční hosté, milý Rostó!

dnes se s Tebou naposledy loučíme a zdá se nám to neuvěřitelné
- ještě před pár dny jsi sedl mezi námi a připravoval ses na koncert,
který už jsi bohužel mohl sledovat jen z toho balkonu nejvyššího.

Znali jsme Tě jako úžasného kolegu a ohromného společníka,
který má rád život. Ještě daleko lépe Tě ovšem znala Tvá rodina,
která pro Tebe znamenala velmi mnoho. Výchově svých tří dětí jsi
věnoval velké úsilí a o to více ses pak mohl těšit ze sedmi vnoučat.

Téměř celý svůj život jsi prožil v milované Praze. Vystudoval jsi
tady techniku a věnoval ses pak profesně provozu jaderných elek-
tráren. Prožil jsi plodný, relativně klidný a spokojený život. Přesto,
že jsi musel překonávat řadu zdravotních problémů, podařilo se ti
dožít se v dobré kondici osmdesátky, kterou jsi oslavil v kruhu své
rodiny i se svými přáteli v pěveckém sboru Gaudium.

Byl jsi člověkem velmi širokých zájmů, hrál jsi dobře na klavír,
hodně jsi četl, miloval jsi divadlo. Své znalosti cizích jazyků jsi
využíval při zahraničních cestách, a to jak soukromých, tak s ně-
kterým sborem. Ať jsi dělal průvodce děvčatům z Radosti i cestoval
s Gaudiem a s Pueri gaudentes, kde jsi rovněž určitou dobu
zpíval, vždy jsi oslňoval spoustou znalostí a objevil pro nás množ-
ství zajímavých míst.

V posledních letech sis na zkouškách svého sboru občas tro-
chu zdříml. Jak rádi bychom Tě teď s nějakou žertovnou poznám-
kou probudili, abys s námi mohl zpívat dál některou z tvých oblí-
bených písní. Ale víme, že už to nejde. Tak ve své rodné Žirovnici

klidně odpočivej. V srdcích nás všech stále zůstáváš tím milým,
věčně mladým člověkem, s nímž nám vždy bylo dobře.

Čest tvé památce.

Toto číslo připravil díky laskavosti přispěvatelů Vladimír Šilhán.
Spolupracovali Marie Dolejší, Jana Vlková, Milena Poláčková, Bohdan
Maslowski a Zuzana Zajícová. Foto Jana Vlková, Otakar Vagner
Další příspěvky a připomínky zasílejte na adresu Gaudium Praha, Jankovcova 37,
170 00, Praha 7, případně e-mailem (sbor@gaudiumpraha.org, Vsilhan@centrum.cz)
Toto číslo vyšlo dne 30. listopadu 2011